

ת"פ 24523/08/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 24523-08-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד השופטת בכירה שרון לארי-בבלי
מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד שירלי אוחיון

המאשימה

נגד

פלוני

באמצעות ב"כ עו"ד יעקב ג'בר

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירת הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**); תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (2 עבירות).

בחלקו הכללי של כתב האישום המתוקן (תיקון מיום 17.11.19) נטען כי ביום 25.6.18 במסגרת מ"י 46422-06-18 הורה בית המשפט על שחרורו של הנאשם בתנאים מגבילים, ביניהם גם איסור יצירת קשר עם אמו, הגברת ר"ג (להלן- **המתלוננת**) למשך 60 ימים (להלן- **ההוראה החוקית הראשונה**). עוד נטען כי ביום 12.04.18 במסגרת מ"י 4373-04-18 הורה בית המשפט על שחרורו של הנאשם בתנאים מגבילים, ביניהם הרחקה מן המתלוננת ואיסור יצירת קשר עמה עד ליום 08.07.18 (להלן- **ההוראה החוקית השנייה**).

על פי עובדות האישום הראשון, הנאשם הגיע לאחר מתן ההוראות לבית המתלוננת ולן שם. ביום 05.08.19 בשעה 20:30 לערך בבית המתלוננת, ניטש ויכוח בין השניים. הנאשם גידף את המתלוננת, סטר בפניה ואמר כי יהרוג אותה.

באישום השני נטען כי ביום 18.06.18 בסביבות השעה 23:00 הגיע הנאשם לבית המתלוננת, והאחרונה סירבה להכניסו פנימה. הנאשם החל לצעוק ולגדף, חבט בדלת ונכנס אל הבית. בהמשך, בעודו אוחז בסכין, אמר למתלוננת כי יהרוג אותה.

באישום השלישי נטען כי ביום 06.08.18 בשעה 06:00 או בסמוך לכך, בבית המתלוננת, חבט הנאשם בראשה באמצעות תרוד.

ביום 25.12.19 ניתנה הכרעת הדין בעניינו של הנאשם, בגדרה זוכה מן המיוחס לו באישום השלישי, והורשע בעבירות המיוחסות לו באישום הראשון והשני, כמפורט בפתיח.

תמצית טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמדה על נסיבות ביצוע העבירות ועל הפגיעה בערכים המוגנים שבבסיסן. לדבריה, יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אישום, שינוע בין מספר חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר בפועל. נוכח עברו הפלילי של הנאשם, הכולל הרשעה קודמת ודומה לתיק דנן, עתרה למקומו בחלקו האמצעי של כל מתחם, וכן לצבור את העונשים. בנוסף, עתרה להפעיל את עונש המאסר המותנה שהושת על הנאשם בהליך אחר ואף אותו להשית במצטבר.

ב"כ הנאשם עמד אף הוא על נסיבות ביצוע העבירה, תוך שהדגיש כי במהלך שמיעת הראיות בית המשפט התרשם מדאגתו הרבה של הנאשם למתלוננת, כפי שהדבר עלה מעדותו של אחיו של הנאשם. לדבריו, על מתחם העונש ההולם לנוע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר, ומשכך יש מקום להשית על הנאשם מספר חודשי מאסר בעבודות שירות. עוד עתר לשלוח את הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו.

הנאשם בדברו האחרון מסר כי כל לילה הוא משגיח על אמו בעודה ישנה, וזאת, ככל הנראה, כדי להדגיש את מסירות הטיפול שהוא מעניק לה.

מתחם העונש ההולם

אעיר בפתיח הדברים כי אינני שותפה לדעת המאשימה, לפיה יש לקבוע מתחם עונש נפרד לכל אחד מן האישומים. כידוע, תיקון 113 לחוק העונשין לא הביא עמו הגדרה מפורשת למונח "אירוע", ומשכך הלכה פסוקה נדרשה לעניין זה. נפסק כי "ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצו את מבחני העזר האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות)" (ראו בפס' 5 לפסק דינה של כב' השופט ברק-ארז בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.10.2014)). דומה כי בנסיבות המקרה דנא, כפי שאלה עולות מעובדות כתב האישום, יש לראות בכלל המעשים המיוחסים לנאשם כמהווים אירוע עברייני אחד, וזאת בשים לב לזהות המעשים וקורבן העבירה. למותר לציין כי המתחם שייקבע יביא בחשבון את כלל המעשים המיוחסים לו.

העבירות שביצע הנאשם כלפי אמו פגעו במספר ערכים חברתיים מוגנים, ביניהם הגנה על שלומה הגופני, ביטחונה האישי ושלווה נפשה של המתלוננת. כלל המעשים בוצעו תוך הפרה בוטה של צווי הרחקה שניתנו בעניינו, ושנועדו להגן על המתלוננת ולמנוע מצבים כדוגמת המצבים המתוארים בעובדות כתב האישום. בכך, פגע הנאשם גם בערך המוגן של שמירה על שלטון החוק, ובפרט קיום הוראות שיפוטיות.

המדובר בסוג מסוים וייחודי של אלימות במשפחה, בגדרה פעל הנאשם בבריונות ואלימות כלפי אמו הבאה בימים. הגם שאין המדובר באלימות "קלאסית" בתא המשפחתי, הרי שניכר אלמנט הניצול של הצד החזק- הוא הנאשם- כלפי הצד החלש והתלוי בו. ראו לעניין זה דבריה של כב' הנשיאה חיות בע"פ 6539/17 נסראת אבו תנהא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.03.18):

כבר נפסק בהקשר זה כי חומרה יתרה נודעת למעשי אלימות המתבצעים בתוך המשפחה תוך ניצול מעמדו של הגורם "החזק" בתא המשפחתי כלפי החלשים ממנו והתלויים בו. אכן,

"עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו" (ע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (14.2.2011)). בנסיבות כאלה, על בית המשפט מוטל ביתר שאת התפקיד להגן על הנפגע או הנפגעת ולמצות את הדין עם הפוגע.

בחינת נסיבות ביצוע העבירה מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הבינוני;

דומה כי עובדות כתב האישום מדברות בעד עצמן, ומתארות שגרת חיים מורכבת וקשה במסגרתה חוותה המתלוננת קשיים של ממש באורח חייה המגיעים רובם ככולם לאור התנהלותו הפוגענית של הנאשם. אכן, אין המדובר באלימות ברף הגבוה, אולם אין בפרט זה כדי להוריד מחומרת המעשים, או מן הקושי והסבל אותם חוותה המתלוננת בשגרת חייה.

במסגרת הכרעת הדין דחיתי את טענת הנאשם, לפיה המדובר בניסיון של המתלוננת לטפול לו מעשים שלא ביצע כחלק מניסיון לכפות עליו הליך גמילה מסמים. לעניין זה אביא את הדברים כפי שנכתבו בהכרעת הדין:

"לא מצאתי כי יש ממש בטענת ההגנה לפיה המתלוננת מייחסת לנאשם מעשים לא לו, בניסיון לגרום לו להתנקות מסמים. טענה זו אין לה על מה להישען. כאבה של המתלוננת היה כן ואמיתי. תיאוריה את מעשיו של הנאשם מלמדים כי עייפה מהתנהלותו זו, אשר ניכר כי אינה פוסקת כלל ועיקר. יתר על כן, אך טבעי כי המתלוננת תבקש לראות את בנה נקי מסמים, באופן שיטיב עמו ועם יתר בני המשפחה" (הכרעת הדין מיום 25.12.19, בעמ' 4).

חומרת המעשים מתעצמת לאור קיומם של צווי הרחקה שניתנו במסגרת הליכי מעצר ימים, בגדרם נקבע כי על הנאשם להתרחק מן המתלוננת. צווי ההרחקה נועדו להגן על המתלוננת, אולם הלכה למעשה לא היה בהם כדי למנוע מן הנאשם את ביצוע העבירות. כאמור, הדבר מבטא את זלזולו של הנאשם במערכת אכיפת החוק ובבית המשפט.

בחינת מדיניות ענישה הנוהגת מעלה כי בעבירות בהן הורשע הנאשם משיתים בתי המשפט מנעד רחב של עונשים. כבר נפסק לא אחת כי כל מעשה אלימות שונה בנסיבותיו ובחומרתו, באופן המשפיע על קביעת מתחם העונש ההולם. עוד יוזכר כי מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דנן הינה אך אחד הגורמים בקביעת מתחם העונש ההולם (ראו מתחם עונש הולם במקרה דומה ב-ת"פ (רמלה) 38539-08-19 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 04.02.2020)).

בנסיבות האמורות, בשים לב לעבירות בהן הורשע ונסיבות ביצועו, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

עברו הפלילי של הנאשם כולל מספר לא מבוטל של הרשעות קודמות בגין ביצוע עבירות אלימות, רכוש וסמים. דומה איפא כי אין בביצוע העבירות נשוא כתב האישום דן משום אירוע חריג בנוף חייו- ההיפך הוא הנכון.

יתר על כן, עולה כי המעשים שביצע הנאשם במתלוננת בוצעו על ידו גם בעבר. כך, רלבנטית לעניינו הרשעתו האחרונה מיום 06.12.17 בגין ביצוע עבירות תקיפה סתם, איומים והיזק לרכוש בזדון כלפי המתלוננת. על הנאשם הושת

במסגרת הסדר טיעון 7 חודשי מאסר בפועל, ושלושה חודשי מאסר מותנה. ניכר איפא כי ההליך הפלילי הקודם, כמו גם יתר ההליכים הפליליים שחוזה במרוצת חייו, לא היוו גורם מרתיע ומציב גבולות. אני סבורה כי בשים לב לחזרתיות במעשיו של הנאשם כלפי אמו, נדרש להעניק משקל ממשי לשיקולי הרתעה אשר יובילו את הנאשם להימנע מביצוע עבירות נוספות.

צודק ב"כ הנאשם כי אין לזקוף לחובת הנאשם את ניהול ההליך ושמיעת הראיות. ניהול ההליך אינו מעלה ואינו מוריד בגזירת עונשו של הנאשם. לנאשם זכות בסיסית ויסודית להוכיח את חפותו, ואין הדבר יכול לשמש שיקול עצמאי להחמרה בעונשו (ראו לעניין זה ס' 40יא(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן ראו למשל ע"פ 4597/13 **אנטוניו פיצו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.09.2014)). כל שניתן לקבוע בעניין זה הוא כי הנאשם לא יזכה להקלה העונשית לה זוכים אלה המודים ונוטלים אחריות למעשיהם. אוסיף כי ניהול ההוכחות הוכיח עצמו מבחינתו של הנאשם, והוא אף זוכה מאחד האישומים.

כמצוין בהכרעת הדין, עולה כי בין הנאשם למתלוננת אהבה ודאגה רבה, והדבר אך טבעי במערכת יחסים שבין אם לבנה. עם זאת, לדבריה של המתלוננת, התנהלותו האלימה של הנאשם נטועה בשימוש התדיר בסמים "ראשית יאמר כי הקושי שחוותה במהלך מתן עדותה היה ברור. אהבתה לנאשם ניכרת, וכמוה הקושי לתאר את ההיסטוריה המשותפת שלהם. המתלוננת שבה וחזרה על כך שהמעשים שביצע הנאשם אינם תולדה של רשעותו או אופיו הקשה, כי אם תוצאה של התמכרות ארוכת שנים לסמים, המובילה אותו לכדי התנהגות אלימה כלפיה" (עמ' 4 להכרעת הדין). הנאשם מצדו שב ומכחיש את ביצוע המעשים, כמו גם מצמצם ממצבו ההתמכרות, ועל כך יש להצר.

באיזון בין השיקולים השונים, בשים לב לחזרתיות במעשיו של הנאשם המלמדת על חשש ממשי של המתלוננת מצד בנה, דומה כי יש להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל שיהווה עונש מוחשי ומציב גבולות, כמו גם חומת מגן עבור המתלוננת מפני פגיעות נוספות. עתירת ההגנה להשית על הנאשם מאסר בעבודות שירות אינה עולה בקנה אחד עם אופי המעשים ועברו הפלילי של הנאשם, כמו גם מאסר התנאי המרחף מעל ראשו. יתר על כן, ולאור האינדיקציה שעלתה בדבר שימוש תדיר בסמים, ספק אילו היה נמצא כשיר לעבודות כאמור.

באשר לשאלת הפעלת שלושת חודשי המאסר המותנה שהושתו על הנאשם במסגרת ת"פ 48277-09-17 (מיום 6.12.17), אני סבורה כי יש להפעיל עונש מאסר זה במצטבר לעונש שיושת עליו במסגרת הליך זה. כידוע, בשאלת הפעלת עונשי מאסר מותנה הכלל הבסיסי הוא השתת המאסר במצטבר, למעט מצבים בהם מתקיימים טעמים מיוחדים המאפשרים הפעלת התנאי בחופף (ראו סעיף 58 לחוק העונשין; השוו גם ע"פ 7904/14 **ואזנה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.02.15), בפס' 18). טעמים מיוחדים כאמור לא הובאו, וממילא מצאתי כי בנסיבות בהן מדובר בעבירות כמעט זהות המופנות כלפי אותו קורבן עבירה, יש להעניק משקל ממשי לשיקולי הרתעה.

אני גוזרת אפוא על הנאשם את העונשים הבאים:

א. תשעה (9) חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 26.4.2020 בשעה 08:00 בבית מעצר ניצן.

ב. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי שלא יעבור הנאשם עבירת אלימות, לרבות איומים, וכן עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק העונשין. התנאי יחל מיום שחרורו מן הכלא.

ג. אני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה שהושתו על הנאשם בת"פ 48277-09-17 מיום 06.12.17, וזאת במצטבר לעונש שהושת על הנאשם בהליך דנן. למען הבהירות, **סה"כ ירצה הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.**

מזכירות תשלח ההחלטה לשב"ס.

ככל שקיים פיקדון בתיק - יושב לנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, א' אדר תש"פ, 26 פברואר 2020, במעמד הצדדים.